ἀκόλουθο, ὁ ὁποῖος μποροῦσε νὰ κυκλοφορῇ ἐλεύθερα μέσα στὸ φρούριο τῆς φυλακῆς, μπαινοβγαίνοντας σ' αὐτὸ ὅποια ὥρα ἤθελε.

Ὁ Ἀνδρόνικος ὅμως δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἐπωφεληθῇ καὶ τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς. Ἔβαλε λοιπὸν τὸν ἀκόλουθό του καὶ ἔκλεψε ἀπὸ τοὺς φύλακάς του, ἐνῶ αὐτοὶ κοιμόντουσαν τὰ κλειδιὰ τοῦ πύργου, ὅπου ἦταν φυλακισμένος. Ἔπειτα ὁ νεαρὸς ὑπηρέτης ἀφοῦ πῆρε ἀποτυπώματα τῶν κλειδιῶν σὲ κερί, τὰ ξανάβαλε στὴ θέσι τους.

Τὰ ἀποτυπώματα αὐτὰ ὁ ἀκόλουθος τὰ πῆγε στὴ γυναίκα τοῦ Ἀνδρονίκου καὶ στὸ γιιό του, οἱ ὁποῖοι ἔβαλαν καὶ τοὺς ἔφτιαξαν ἀντικλείδια. Τὰ ἀντικλείδια αὐτὰ τὰ ἔδωσαν στὸν νεαρὸ ἀκόλουθο, ἔστειλαν δὲ συγχρόνως στὸν Ἀνδρόνικο ἕνα μάτσο σχοινιὰ κρυμμένα στὰ καλάθια, μέσα στὰ ὁποῖα τοῦ ἔστελναν ταχτικὰ τὸ κρασί του. Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἕνα βράδυ, καθὼς ἀπλωνόταν τὸ σκοτάδι καὶ ἐνῶ οἱ στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς ἔτρωγαν, ὁ πιστὸς ἀκόλουθος κατώρθωσε ν' ἀνοίξῃ μὲ τ' ἀντικλείδια τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς τοῦ κυρίου του.

Ἡ πόρτα τοῦ πύργου ἔβλεπε σὲ μιὰ ὑψηλὴ ταράτσα, ἡ ὁποία ἐδέσποζε ἀπὸ τὸ ὕψος της στὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Ἡ ταράτσα αὐτή, ἐπειδὴ δὲν τὴν χρησιμοποιοῦσαν σχεδὸν καθόλου, ἦταν γεμάτη ἀπὸ πυκνὰ καὶ ὑψηλὰ χορτάρια. Ἔτσι, ὁ Ἀνδρόνικος, βγαίνοντας ἀπὸ τὴ φυλακή του, ἀφοῦ ξανάκλεισε προσεχτικὰ τὴν πόρτα της, χώθηκε μέσα σ' αὐτά, περιμένοντας τὴν κατάλληλη στιγμὴ νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, χρησιμοποιῶντας τὰ σχοινιά, ποὺ τοῦ εἶχαν στείλει.

Σὲ λίγο, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἔκανε τὸν βραδινό του γῦρο στὸ φρούριο, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τίποτε τὸ ἔκτακτο. Ἀφοῦ δὲ ἐτοποθέτησε τοὺς σκοποὺς στὶς συνηθισμένες τους θέσεις, ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ ἥσυχος.

Τότε ὁ Ἀνδρόνικος, ἐνῶ ἡ νύχτα ἀπλωνόταν γύρω σκοτεινή, ἔδεσε τὸ σχοινί του σὲ μιὰ ἔπαλξι τοῦ τοίχου, κρεμάστηκε ἀπὸ αὐτό, καὶ, γλιστρῶντας ὡς κάτω, κατώρθωσε νὰ κατέβῃ στὴν ἀμμουδιά.

Ἐκεῖ ἕνα πλοῖο, σταλμένο ἐπίτηδες ἀπ' τοὺς δικούς του, τὸν ἐπερίμενε γιὰ νὰ τὸν παραλάβῃ. Ἦταν πειὰ ἕτοιμος νὰ πηδήξῃ μέσα, ὁπότε θὰ σωνόταν ὁριστικά, ὅταν ἔξαφνα τοῦ συνέβη μιὰ δυσάρεστη περιπέτεια.

Πρὸ δύο αἰώνων, ἀπὸ τὴν ἡμέρα δηλαδὴ ποὺ ὁ Ἰωάννης Τσιμισκῆς, μπαίνοντας κρυφὰ στὸ παλάτι ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, εἶχε δολοφονήσει τὸν αὐτοκράτορα Νικηφόρο Φωκᾶ, εἶχαν ἐγκαταστήσει σὲ ὅλο τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς ποὺ περιέβαλε τ' ἀνάκτορα μικροὺς σταθμοὺς στρατιωτῶν, ἐπιφορτισμένους νὰ ἐπιβλέπουν καὶ νὰ ἀπαγορεύουν τὴν προσέγγισι.

Ὁ Νικηφόρος εἶχε ξεχάσει τὴ σπουδαία αὐτὴ λεπτομέρεια καὶ ἔτσι, ἔξαφνα βρέθηκε σὲ μιὰ στιγμὴ περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τῶν σταθμῶν. Συλλογιζόταν πειὰ ν' αὐτοκτονήσῃ, παρὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ φυλακή του, ὅταν, ἔξαφνα, μιὰ μεγαλοψυχὴ ἔμπνευσις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Εἶμαι, εἶπε στοὺς στρατιῶτες, ἕνας δοῦλος ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ κυρίου μου. Σᾶς ἱκετεύω νὰ μὴ μὲ ἀφήσετε νὰ ξαναπέσω στὰ χέρια του, γιατί θὰ μὲ τιμωρήσῃ σκληρὰ καὶ θὰ μὲ σκοτώσῃ ἴσως γιὰ τὴ φυγή μου. Νά, οἱ ἄνθρωποί του ποὺ μὲ κυνηγοῦν βρίσκονται μέσα σ' αὐτὸ τὸ καράβι.

Καὶ, λέγοντας αὐτά, ἔδειξε τὸ μικρὸ πλοῖο ποὺ ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν παραλάβῃ...

Οἱ στρατιῶτες βλέποντάς τον ἀλυσσοδεμένο στὰ πόδια καὶ ἀκούγοντάς τον νὰ μιλάῃ τὰ ἑλληνικὰ σὰν βάρβαρος—πρᾶγμα ποὺ τὸ ἔκανε ἐπίτηδες—ἐπίστευαν πὼς στ' ἀλήθεια ἦταν ἕνας δραπέτης δοῦλος. Συγχρόνως καὶ ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοιαρίου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει τὴ συζήτησι, πήδηξε ἀπ' αὐτὸ καί, βγαίνοντας ἔξω, ἄρχισε μὲ δυνατὲς φωνὲς νὰ ζητάῃ νὰ τοῦ παραδώσουν τὸ φυγάδα, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸν κύριό του.

Τότε οἱ στρατιῶτες, μὴ ὑποψιαζόμενοι τίποτε, τοῦ παρέδωσαν τὸν Ἀνδρόνικο, ὁ ὁποῖος αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε σωθεῖ...

Στὸ προσεχὲς θὰ διηγηθοῦμε τὶς καταπληκτικὲς περιπέτειες τοῦ Ἀνδρονίκου ποὺ ἐπακολούθησαν μετὰ τὴν ἀπόδρασί του.

ΤΑ ΞΕΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ!..

Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα ἑστιατόριο, στὸ Οὐάϊτ—Τσάπελ, τὴν περίφημη συνοικία τῶν κακοποιῶν τοῦ Λονδίνου. Τὸ ἑστιατόριο αὐτὸ φαίνεται πολὺ καθαρὸ καὶ περιποιημένο, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄλλα τῆς ἰδίας συνοικίας ποὺ εἶνε πραγματικὰ καταγώγια.

Ἕνας κύριος μπαίνει μέσα, συμβουλεύεται τὴ λίστα καὶ φωνάζει ἀμέσως τὸ διευθυντή.

— Ἡ τιμές σας εἶνε ἀκριβές, τοῦ λέει.

— Ξέρετε, κύριε, σήμερα ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολη καὶ τὰ πράγματα ἀκριβά.

— Μὰ δὲν κάνετε ἔκπτωσι στοὺς συναδέλφους σας...

— Μήπως ὁ κύριος εἶνε διευθυντὴς ἑστιατορίου;

— Ὄχι... Εἶμαι... κλέφτης!...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ «ΠΙΣΤΕΥΩ» ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

Οἱ Ἕλληνες καπεταναῖοι πάνε νὰ παραλάβουν τὸν Ὄθωνα. Πῶς τοὺς ἐδιάλεξε ὁ Κωλέττης. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Βαυαρῶν. Ἡ προσφώνησις τοῦ Αὐλάρχου καὶ ἡ... ἀντιφώνησις τοῦ Καπετάνιου. «Πιστεύω εἰς ἕνα Θεὸν....». Μιὰ πονηρία τοῦ πολυμηχάνου Κωλέττη. Τὸ κείμενο τοῦ λόγου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅταν ἀποφασίστηκε ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ὄθωνος ὡς βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἐξουσιοδότησε τὸν δαιμόνιο Κωλέττη νὰ διαλέξῃ αὐτὸς ὅποιους ἤθελε γιὰ τὴν ἐπιτροπὴ ποὺ θὰ πήγαινε νὰ παραλάβῃ τὸν νεαρὸ ἡγεμόνα. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς θὰ ἔμπαινε ὁ ἴδιος ὁ Κωλέττης.

Τότε αὐτὸς διάλεξε ὡς μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τοὺς πιὸ λεβέντες καὶ τοὺς πιὸ ἐπιβλητικοὺς βουλευτάς. Ἦταν ὅλοι τους ἕνας κι' ἕνας. Μὲ τὶς ὁλόχρυσες φέρμελές τους καὶ τὶς πολύδιπλες φουστανέλλες τους, μὲ τὸ ψηλὸ καὶ περήφανο ἀνάστημα καὶ μὲ τ' ἀρειμάνια μουστάκια τους σίγουρα θὰ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσι στὴν αὐλὴ τῆς Βαυαρίας.

Κανένας ὅμως ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἤξερε τὴ γλῶσσα κι' ἦταν ἀκόμα ζήτημα ἂν ἤξεραν νὰ γράφουν καὶ αὐτὰ τὰ ἑλληνικά. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία γιὰ τὸν Κωλέττη, τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸς ἤξερε καὶ μιλοῦσε ἑφτὰ γλῶσσες. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦταν νὰ κάνῃ ἐντύπωσι στοὺς ξένους μὲ τὴν λεβεντιὰ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς.

Ὁ Ἰωάννης Κωλέττης

Ὅταν ἡ ἐπιτροπὴ ἔφτασε στὸ Μόναχο, ἀποθεωτικὴ κι' ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ τοὺς ἐπερίμενε ἐκεῖ. Ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Βαυαρικῆς πρωτευούσης εἶχε συγκεντρωθῆ ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι γιὰ νὰ θαυμάσῃ τοὺς νεωτέρους ἥρωας τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος.

Μέσ' στ' ἀνάκτορα δεξιώθηκε τὴν ἐπιτροπὴ ὁ αὐλάρχης, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τῆς εὐχήθηκε τὸ «Ὡς εὖ παρέστη», τὴν διαβεβαίωσε ὅτι ὁ Ὄθων θὰ φαινόταν ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε ἐκλέξει βασιλέα του.

Μόλις ὁ αὐλάρχης ἐτελείωσε τὸ λόγο του, ὁ Κωλέττης, πλησιάζοντας ἕνα λεβεντόκορμο Ρουμελιώτη ἀρχηγό, τοῦ ψιθύρισε:

— Ἡ σειρά σου τώρα, καπετάνιο, νὰ βγάλῃς λόγο.

— Τί μοῦ λές, ὠρέ, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ γνήσια ρουμελιώτικη προφορά. Μήπως ξανάκανα κι' ἄλλοτε αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Δὲν πειράζει, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κωλέττης. Θὰ τὴν κάνῃς τώρα...

— Καὶ τί νὰ πῶ, ὠρέ;

— Κατάλαβες τί εἶπε ὁ αὐλάρχης;

— Οὔτε λέξι.

— Τότε οὔτε καὶ σένα θὰ σὲ καταλάβουν ἅμα μιλήσεις. Φώναξε μόνο, σάλευε ζωηρὰ τὰ χέρια καὶ πές τους ὅ,τι θέλεις... Πές τους τὴ μάνα τους καὶ τὸν πατέρα τους!...

Ἔτσι μὲ τὰ πολλά, ὁ Κωλέττης κατάφερε τὸ Ρουμελιώτη καπετάνιο ν' ἀπαντήσῃ στὸ Βαυαρὸ αὐλάρχη. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ καπετάνιος φοβόταν μὴν τὰ χάσῃ, ἂν ἔλεγε τὰ λόγια στὸν ἀέρα, σκέφτηκε νὰ πῇ κάτι, ποὺ καὶ πολλὴ ὥρα θὰ βαστοῦσε καὶ ποὺ τὸ ἤξερε ἀπ' ἔξω...

Σήκωσε λοιπὸν ψηλὰ τὰ χέρια του, καί, ἐνῶ τἄσπρα του φαρδομάνικα ἁπλωνόντουσαν σὰν φτερὰ ἀγγέλου, ἄρχισε νὰ λέῃ μὲ φωνὴ δυνατή, τονίζοντας μιὰ-μιὰ τὶς λέξεις:

— ***Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων, κλπ. κλπ.***

Τὸ τί ἔγινε μὲ τὸ... λόγο αὐτὸ τοῦ καπετάνιου δὲν περιγράφεται. Ὅλοι οἱ Βαυαροὶ αὐλικοὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν μ' ἐνθουσιασμὸ «Vive la Grèce!», νομίζοντας ὅτι ὁ καπετάνιος εἶπε σοβαρὰ πράγματα. Τότε κι' ὁ καπετάνιος παίρνοντας θάρρος, ἄρχισε νὰ χειρονομῇ ζωηρότερα, ἐνῶ συγχρόνως συνέχιζε τὴν ἀπαγγελία τοῦ «Πιστεύω» μὲ περισσότερο ἀκόμη στόμφο:

— ***Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν!...***

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λεβεντιὰ τοῦ καπετάνιου, οἱ Βαυαροὶ ἐθαύμαζαν τώρα καὶ τὴ... ρητορική του δεινότητα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ πολυμήχανος Κωλέττης ἔδωσε στὶς ἐφημερίδες καὶ στὸ αὐλαρχεῖο ἐν μεταφράσει τὸ κείμενο τοῦ... λόγου τοῦ καπετάνιου.

Μὰ ἡ μετάφρασις αὐτὴ κάθε ἄλλο παρὰ μετάφρασις τοῦ «Πιστεύω» ἦταν. Ἦταν ἁπλούστατα μετάφρασις ἑνὸς ὡραιοτάτου λογιδρίου τὸ ὁποῖο εἶχε γράψει ὁ ἴδιος ὁ Κωλέττης καὶ περὶ τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε ἰδέα ὁ Ρουμελιώτης καπετάνιος.